

השם של הציור

דוד גינתון במוזיאון תל אביב לאמנות

התערוכה פורשת חמישה עשורים של פעילות אמנותית. מ-1973 עד 2020, אך במרכז ציורי ה"צד האחורי" שיצר דוד גינתון בעשרים השנים האחרונות. ציורים אלה מותחים אל הקצה את המהלך הלשוני ביצירתו של גינתון, הנוטעה באמנות המושגית האירופית והאמריקאית של שנות ה-60 וה-70

יצירתו של גינתון נטועה מראשיתה באמנות המושגית האירופית והאמריקאית של שנות ה-60 וה-70. העיסוק בשפה עמד במוקד עבודתו כבר בשנות ה-70 המוקדמות, למשל בתצלומים המתעדים פעולות גופניות המתארות מטבעות לשון, כמו לטמון את הראש בחול, להיכוות ברותחין או לקפוץ למים סוערים. בעבודות אלה התגלמה בגוף האיכות האלימה, המשובשת או האבסורדית המתגלעת במפגש בין שפה ודימוי. שתי עבודות מפתח אחרות של גינתון נעשו לקראת חזרתו לישראל מנסיעה לחו"ל, עם פרוץ המלחמה ב-1973: בראשונה הוא נראה כורע ברך מול דלת ביתו של יוזף בויס בדיסלדורף - ובשנייה הוא עומד בצל העתק פסלו של מיכלאנג'לו בפירנצה (דוד ואני). עבודות צילום אלה הטריומו ציר פעולה נוסף, שיחזור בעבודותיו בסוף שנות ה-90 ובשנות האלפיים ונוגע בעשיית אמנות בפריפריה וביחסה למרכזי האמנות באירופה ובארצות-הברית. ה"אדפטציה המקומית" של גינתון מומשגת באמצעות ציטוט וניכוס של יצירות מכוננות של המודרניזם, מאת ג'ספר גונס, לוצ'ו פונטנה ואחרים; או במתן שמות אירוניים, כמו הצייר האנגלי, לקבוצת ציורים המצטטים

ומשבשים טקסטים מעטיפות אחוריות של ספרים.

ביצירתו בולט גם העיסוק הפוליטי. כבר ב-1973 שאל גינתון איך עושים אמנות בשעת מלחמה, ולאחר מכן הציג ספרי אמנות ירויים ותצלומים ירויים של בניינים באוניברסיטה העברית, ובשנות ה-90 אף טמן קליע בסדרת ציורים של דגל ישראל. במהלכים אלה הציג גינתון את הפער הנצחי בין אמנות לחיים ואת המורכבות שבעשיית אמנות על רקע המציאות הפוליטית הישראלית שלאחר מלחמת יום הכיפורים.

בשנים 2003-2020 נעשה העיסוק בשפה ובטקסט ביצירתו של גינתון מורכב אף יותר, בציורי הצד האחורי המתייחסים למסורת ה-trompe l'oeil (הטעיית העין) בציור האירופי והאמריקאי. בציורים אלה מצוירים הצדדים האחוריים (לכאורה) של ציורים פיקטיביים, ועליהם נראים שמות הציורים וטקסטים - קטעי מאמרים וספרי תיאוריה על אמנות, פסוקים מן המקרא, מדרשים או טקסטים מומצאים. בהצגת הטקסט המופיע על מה שנראה כצדו האחורי של ציור, מקדם גינתון לחזית את הצד המילולי-מושגי שביסוד עבודתו. פעולת ההיפוך של הציור מתפרשת בציורים אלה במונחים של גילוי וכיסוי, מטילה ספק בקיומה החמקמק של היצירה ויכולתה להתגלות בפני הצופה, ובה-בעת רומזת על היבטים תיאולוגיים הקשורים בראיית האל והמוות.

אוצרת ענת דנון-סיון. עוזרת לאוצרת נעמה בר-אור

The Name of the Painting

David Ginton at Tel-Aviv Museum of Art

The exhibition spans five decades of artistic practice, from 1973 to 2020, but it is centered on the verso paintings created by David Ginton in the past twenty years. These works push the linguistic preoccupation in Ginton's oeuvre to the limit, a process which has been rooted from the very outset in 1960s and 1970s European and American conceptual art.

Since 1994, the key motif in Ginton's oeuvre has been the "back" of the painting, initially in photographs of the reverse side of paintings from the collection of Tel Aviv Museum of Art, and later, in the 2000s, in verso paintings alluding to the trompe l'oeil tradition in Western painting. These paintings depict the (alleged)

backs of fictitious paintings, bearing the paintings' titles alongside texts—excerpts from theoretical essays and books about art, biblical verses, Midrashim, as well as invented texts. In presenting the text appearing on what seems to be the back side of a painting, Ginton brings the literal-conceptual aspect underlying his work to the fore. The painting's reversal is interpreted in these paintings in terms of revelation and concealment, questioning the work's elusive existence and its ability to reveal itself to the viewer, while concurrently hinting at theological aspects associated with seeing the face of God and with death.

Curator: Anat Danon Sivan
Assistant curator: Naama Bar-Or

